తూరుపు దిక్కంతా రక్తవర్ణందాల్చి, అస్తమించిన సూర్యునికోసం రోదిస్తున్న ప్రకృతి కాంతి ఎర్రనికళ్ళలా ప్రకాశిస్తోంది. గుబురుగా పెరిగిన చెట్లక్రిందకి చీకటి తక్కుతూ తారుతూ దాగుడుమూతలాడుతూ చేరుకుంటోంది. మాటుగట్టిన కోయదొరలంతా బరిసెల్నీ, బడితెల్నీ భుజాన కట్టుకుని నెమ్మదినెమ్మదిగా గుడెంకేసి బయలుదేరుతున్నారు. రంగనాయునింగారు బరువైన తుపాకీని భుజాన వేసుకుని మాటుమీద కెక్కి కూర్చోవాలని ఉబలాట పడుతున్నారు. ఆయన భార్య విశాలాదేవి మాత్రం కళ్ళకానుతున్న ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని ఏ మాత్రం బీరుపోకుండా తనివితీరా ఆస్వాదిస్తున్నారు. రెల్లుగడ్డిమీదుగా ఝుమ్మంటూ వీస్తున్న పిల్లగాలి తెమ్మెరలకి తుమ్మెద రెక్కల్లా ఎగిరుతున్న ఆమె నీలకుంతలాలూ, తేపతేపకూ తొంగిపోతూ ఆకాశంలోని నిండుజాబిల్లిని, క్రిందనున్న కోనేరులో ఆ జాబిల్లినీడని ఒక్కసారే చూపిస్తూ, మాపేస్తూ ఉన్నమబ్బుతెరలా ఆమె [illegible] చూస్తూ, వీపుమీది తుపాకీ బరువునికూడా మర్చిపోయి, మైమరచి ఉన్నాను. పల్లెమధ్య మ్రానికి కట్టేసిన తెల్లని మేక ముసురుతున్న చీకట్లో బలికి సిద్ధంగా ఉన్న పల్లె మేక అవతారాన్ని దాలుస్తూ, క్రూరవేటు దూరాన గూడా లేని తన ఆత్మీయులకు దీనంగా అరుపులతో వీడ్కోలు చెబుతోంది.

ఒక నిండు ప్రాణాన్ని బలిచేసి, ఇంకొక నిండు ప్రాణాన్ని బలిగొనే క్రూరమైన పులివేట అది. ఎన్ని పెద్దపులుల రక్తపుటేరులలోనో చేతులు కడుక్కున్న నాకు హృదయం శిలారూపందాల్చి ఉండవలసిందే. కాని ఇటువంటి సమయాలుమాత్రం నాలో మానవత్వాన్ని ఎప్పటికప్పుడు వెలిగ్రక్కుతూనే ఉంటాయి. మేకయొక్క దీనారావాలు నా ప్రాణాలు తోడి వేస్తూనే ఉంటాయి. చివరకు వేటయొక్క కైపులో ఈ దృశ్యం మరచి పోతాగాని అంతదాకా మండేగుండెతో వేటలోకి ప్రవేశించిన నన్ను నేనే తిట్టుకుంటూనే ఉంటాను. కాని ఈ నాడు ఒక యువతికి చేరువగా వేటకి ఉపక్రమిస్తున్న నాకు, మేక అరుపులోని దీనభావం కన్నా తన ప్రియురాలికోసం తపించిపోయే వియోగ విరహభావాలే కనిపిస్తున్నాయి. స్త్రీ అందంలో, సాన్నిధ్యంలో అంత మహత్తరార్థం ఇమిడిఉందని అంతవరకు నాకు తెలియనేలేదు.

రంగనాయునింగారితో పరిచయమై ఒకరోజు కూడా ఇంకా పూర్తిగా గడవనేలేదు. ఆనాడు తెల్లవారుఝామున తనకు సహాయంచేసే నెపంతో జగ్గంపేటలో తన కారెక్కించుకున్నారాయన. ఆయన కారులో ఎక్కిన మరుక్షణంనుంచి విశాలాదేవి అందచందాలు, యవ్వనం నన్నాకర్షించాయి. బహుశా దానికి కారణం ఆమె అందచందాలు, యవ్వనం మాత్రమే కాదేమో. దాదాపు ఏభై అయిదేళ్ళ వయసుకి పైబడి నెరసిన కోరమీసాలు, బలంగా లావుగా క్రొవ్వెక్కిన శరీరంతో, విలసిల్లుతున్న దొరగారికి, వయసులో, పరువంలో ఉన్న రెండవభార్య అవడం అయివుండవచ్చు. ఏమైనా ఈ వేట నెపంతో ఆమె పొందుని ఆశించాలని, ఆమెను జయించాలనీ ఒక విధమైన వెర్రికోరిక నాలో నా ప్రమేయం లేకుండానే ప్రవేశించింది. దట్టంగా పెరిగిన అడవిలో జనన మరణాలు నిత్య

మణి పద్మేహం

కంసూర్ణలో కొట్టొచ్చినట్లు కనబడే సుకుమార రూపాన్ని హృదయరూపంలో క్షుద్రభావాలతో విలుప్తుకొన్నాను. కఠిన జీవితానికి అలవాటుపడి కండలు తిరిగిన శరీరంతో, యౌవనోద్రేకంతో వేడి రక్తం ఉప్పొంగే ఎఱ్ఱ, వృద్ధుడూ అశక్తుడూ అయిన తన భర్తతో పోల్చిచూసుకుని, ఆయన కన్నుగప్పి నన్ను చేందానికి ఉవ్విళ్ళూరుతూ ఆమె ఉంటుందని కలలు గంటున్నాను. వింతప్రకృతి యొక్క నూతన సౌందర్యాన్ని కన్నార్పకుండా చూస్తున్న ఆమె చక్కని మనకబారే కళ్ళవెనక నా రూపమే తాండవమాడుతున్నదని ఆశిస్తున్నాను. ఆ ఆశ నిజమేనేమో!

కన్నుతెరచి మూసేలోగా అంధకారం జగత్తుని పూర్తిగా ఆవరించింది. ఇది నేంపాడ తలుపటూ యుంచడం ప్రమాదమని నేనూ, ఆమెకూడా జాగ్రత్తగా చెప్పేక్కి రంగనాయునింగారి చేతి ఎందుకొని మాటులోకి ప్రవేశించాం. శుక్లపక్షపు చందమామ నెమ్మదిగా వినువీధికెక్కి లేత వెలుగుతో లోకాన్ని ముంచెత్తుతున్నాడు. కీచురాళ్ళ రొదతో చెవులు పేలిపోతున్నై. ఎన్నో కోమలమైనవీ, కఠోరమైనవీ వింతధ్వనులు లీలగా వినిపిస్తున్నై. అరచిఅరచి అలసిపోయిన మేకపోతు హాయిగా సుషుప్తావస్థలో మునిగితేలుతోంది. చెట్లక్రింది నేల హాయిగా చల్లగా ప్రకాశిస్తున్న వెన్నెలను అనుభవించలేక అడ్డుగా ఉన్న వృక్షరాజాలను తిట్టుకుంటోంది. నాకూ, విశాలకూ మధ్యగా కూర్చునిఉన్న రంగనాయునింగారిమీద నా వూహ కూడా అలాగే ఉంది.

రామణీయకమైన ప్రకృతి ఒక్కుమ్మడిగా భీతావహంగా మారిపోయింది. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి, పడుకొనిఉన్న తెల్లమేక హఠాత్తుగా లేచి మంచుని వెర్రిగా అరవడం ప్రారంభించింది. ఏ పెద్ద పులికోసం దొరగారూ, ఆయన శ్రీమతి ఆత్రంగా వేచిఉన్నారో ఆ పులి చేరువగా ఉంది. ఇంకొక సమయంలో అయితే నేను తుపాకిని గురిగా పట్టుకుని మేకయొక్క జీవితాన్ని రక్షించడానికి సిద్ధంగా ఉండి ఉందును. కాని ఈ నాడు మలినమైన నా హృదయం ఇటువంటి విషయాలను పట్టించుకోవడం లేదు. జరగబోయేదానికి ఎదురుచూస్తూ అలాగే కూర్చునిఉన్నాను. ప్రబలమైన భయంతో గొంతుక తీరపోయి, మేక అరపులు తగ్గించివేసింది. మెడకి కట్టిన పలుపుత్రాడును విడిపించుకోవాలని విశ్వప్రయత్నంచేసి విఫలమైపోయింది. గిట్టలతో భూమిని బలంగా తంతూ గిలగిల్లాడిపోతూ గింజుకుంటోంది. తన జన్మలో ఒక్కపులినైనా చంపాలని చూస్తున్న విశాలదేవికి గురి జాగ్రత్తగా చూపిస్తూ ఆమె చెవిలో గుసగుసలాడుతున్నారు రంగనాయునింగారు. ఉన్నట్లుండి నాకు కుడివైపుగా ఏపుగా పెరిగిన గడ్డిదుబ్బుల్ని చీల్చుకుంటూ, వెన్నెల వెలుగులో నిగనిగలాడుతున్న చక్కని పెద్దపులి ఇవతలివారికి బాణంలా దూసుకుంటూ, నిస్సహాయంగా, జాలిగా, తెల్లబోయి మంచున్న మేకమీది కురికి ఆక్రమించుకుంది. ఆ బీభత్స సంఘటనకూడా నాలో తీయని ఊహలనే కలిగించడం, ఇప్పుడు చెప్పుకుంటే నాకే సిగ్గువేస్తోంది. ఇంతలో కంగారు కంగారుగా విశాల చేతిలోని తుపాకి నిప్పుకక్కుతూ పెంటపొర్లు ప్రేలింది; చెవులు దిబ్బెళ్ళు పడేటట్లు చేస్తూ. వికారంగా గాండ్రిస్తూ, పోట్రిస్తూ మేకని వదలి మెరుపుతీగలా దూరాన్న ఉన్న అడవి పుత్తై పొదలలోకి మాయమైపోయింది పెద్దపులి. కాళ్ళని సిరసంగా ఒకసారి తన్నుకుని నిశ్శబ్దంగా స్తబ్ధంగా ఉండిపోయింది మేక. ఒక్కసారిగా జీవన చలనం ఆగిపోయినట్లు, ఉరుముల, పిడుగుల ఫెళఫెళార్భాటాలతో విజృంభించిన తుపాను చెల్లాచెదరై మాయమైపోయినట్లు ప్రకృతికూడా నిశ్శబ్దంగా స్తబ్ధంగా మారిపోయింది. ముగ్గురమూ ఊపిరి బిగపట్టి శూన్యంలోకి చూస్తూ పులి వెళ్ళిన వైపు నుండి దాని ధ్వనులకోసం వేచియార్చున్నాము. అరగంట నెమ్మదిగా గడచిపోయింది. నిశ్శబ్దం ఇంకా తాండవన్నృత్యం ఆపలేదు. 'ఏం జరిగిందో చూసి వస్తాను' అని నెమ్మదిగా రంగనాయునింగారి చెవిలో ఊది, విశాల—వీపుని రాచుకుంటూ, వద్దామనుకుంటున్న మధుర భావాలను తొక్కిపెట్టి క్రిందికి దిగాను. తన తుపాకీని జాగ్రత్తగా పట్టుకొని నా రక్షణ భారాన్ని మోస్తున్నారు రంగనాయునింగారు. నా తుపాకీ ట్రిగ్గర్‌మీద అలవాటైన వ్రేళ్ళను జాగ్రత్తగా పట్టుకొని అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ మేకని సమీపించాను. పులికోరలు లోతుగా మెడలో దిగిపోవడంవల్ల మేక చచ్చిపోయింది. కాళ్ళని నిగడదన్ని, మృత్యుదేవత సాన్నిధ్యానికి చేరుకున్న ఆ మూగజీవిని చూసి రెండు నీటిబొట్లు కార్చాను. పులి అడుగుజాడలు చుట్టూ క్లంద్రొక్కినట్లున్నాయి. అక్కడక్కడ రెండుమూడు చిన్న ఎర్రని నెత్తురు మడుగులుకట్టి ఉన్నాయి. అంటే బెబ్బులి దెబ్బతిన్నదన్నమాట. మళ్ళపొదలోకి మాయమైనాక, పులివద్దనుండి ఏ విధమైన ధ్వని రాలేదు. చనిపోయి అయినా అయిఉండాలి, లేక పారిపోయి అయినా అయిఉండాలి. కారిన నెత్తురునుబట్టి చూస్తే మొదటిది అసంభవమనీ; రెండోది మాత్రమే బహుశా జరిగిఉండాలని ఊహించాము. పైన వెన్నెల విరగగాస్తున్నా వేలంతా చెట్లనీడతో గాఢాంధకార మిళితమై ఉంది. అందువల్ల చేయగలిగిందేమీ లేదనుకుని, తిరిగి మాటుని చేరుకొని చూసిన విషయాలన్నీ చెప్పాను. రంగనాయునింగారు కూడా నా ఊహలతో ఏకీభవించారు. విశాల తనకి అనుభవం ఎక్కువ లేదని చెప్తూ తనగురి తప్పిపోయినందుకు విచారం వెళ్ళబుచ్చింది. జరిగినదానికి చింతించి లాభంలేదనీ, ముందు జరగవలసింది ఆలోచించాలనీ మేనిర్ధరమూ చెప్పాము. దెబ్బతిన్న పెద్దపులి అతి ప్రమాదకరమైనది. దానిని మట్టుబెట్టేదాకా ప్రజలెవరికీ నిద్రలుండవు. అందువల్ల దానిని చంపేదాకా వెనుతిరగకూడదని నిశ్చయించుకున్నాము.

"మా పత్రిక ప్రత్యేకం" అనే పేరు సంపాదించుకున్న ఒకానొక వార్తాపత్రికలో ఓరోజు యిలా ప్రకటన పడింది:

"ఫలాని సర్వారాయుడుగారి ఇల్లు తగలడిపోయిందని మొదట మేమే ప్రకటించాం. ఆ వార్త శుద్ధ అబద్ధమని మళ్ళీ మేమే మొట్టమొదటగా సగర్వంగా ప్రకటిస్తున్నాము."

వాగేశ్వరరావు (మద్రాసు)

రాత్రంతా ఏ విశేషమూ లేకుండా గడచిపోయింది. అరుణకాంతి ప్రసరించగానే నేను, రంగనాయునింగారు, చెట్టుదిగి మళ్ళపొదవైపుకి నడిచాం. దారిలో అక్కడక్కడ నెత్తురుచారికలు కనిపించాయి. జాగ్రత్తగా పొదని గాలించాం. దాదాపు రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో పులి రాత్రంతా గడిపి, మేము రావడానికి ఒక అరగంట ముందే విడిచిపెట్టి వెళిన చోటు కనిపించింది. అక్కడక్కడా ఒక చిన్న రక్తపు మడుగు బంకలాగా ఎండిపోయి కనిపించింది. పులి అడుగుజాడల్లో మూడుమాత్రమే కానవస్తున్నై. దాన్నిబట్టి ముందు ఎడమకాలికి బలమైన దెబ్బ తగిలి ఉంటుందని ఊహించాం. పులికి ఎక్కడ దెబ్బ తగిలినా అది చాలా క్రూరంగా మారిపోతుంది. అందులోనూ కాలిదెబ్బ మరీ ప్రమాదకరమైనది. వేగంగా పరుగెత్తి ఆహారాన్ని పొందడం పులికి దుర్లభమైపోవడంవల్ల, తిరికగా దొరికే నరమాంసం కోసం అర్రులు చాచవచ్చు. పులి నరభక్షకగా మారిపోవచ్చు. దాన్ని చంపితీరాలనే నిర్ణయాన్ని ఇంకొంచెం బలపరుచుకుని వెనుతిరిగాం.

ఆ రోజంతా పులిజాడలు గాలించడంలోనే జరిగిపోయింది. అది గాయపడిన చెట్టునుండి ఒక మైలుదూరంలో ఉన్న కొండచరియలోకి వెళ్ళినట్లు తెలుసుకొన్నాం. కాని ఆ చరియ అంతా బండరాళ్ళతోనూ, దట్టంగా పెరిగిన పొదలతోనూ ఏపైన చెట్ల దుబ్బులతోనూ నిండి ఉండడంవల్ల పులిజాడ ఏ మాత్రం తెలియలేదు. రాత్రంతా నిద్రలేకపోవడంవల్లా, ఎండలో తిరగడంవల్లా రంగనాయునింగారికి ఘోరమైన తలనొప్పివచ్చింది. ఆయనను కోయగూడెంలోని ప్రయాణికుల వసతి గృహంలో ఆట్టేబెట్టి మధ్యాహ్నం నేను ఒంటరిగా బయలుదేరాను. పచ్చని వాతావరణం కన్నుల పండువుగా మనసుని ఆహ్లాదపరుస్తూఉంటే నా మనసులోకి తీయని భావాలు తిరిగి ప్రవేశించినై. కొంచెం తిరిగేసరికి బడలి, మంచంపట్టిన రంగనాయునింగారు, చిక్కని యవ్వనపు బింకంతో, పరువంతో మగతనాన్ని సవాలుచేస్తున్న విశాల మనోహర రూపమూ మనసులో వెల్లివిరిసినై. ఈ రాత్రి విశాలని నా దాన్నిగా చేసుకోవాలి అనే వెర్రిఊహ మనసులో మొలకలెత్తి అలా అలా పెరిగిపోయి ఊడలు దింపడం మొదలుపెట్టింది. ఒక మైలు అర్థం లేకుండా తిరిగి వెనక్కి వచ్చేశా.

బంగళా చేరేసరికి తలకి కట్టు కట్టుకొని రంగనాయునింగారు, చక్కగా హృద్యంగా ముస్తాబై విశాలాదేవి కాఫీ త్రాగుతున్నారు. నేను కూడా వారితో కూర్చుని కాఫీ త్రాగుతూ 'నిన్న రాత్రి చచ్చిన మేక ఇంకా అక్కడే ఉన్నది. ఇవాళ కూడా మాటువేస్తే మంచిది' అని చెప్పాను. 'ఒకసారి దెబ్బతిన్న పులి అక్కడికి మళ్ళీ రాదేమో' అని దంపతు లిద్దరూ సందేహించారు. అలా రావడం దాదాపు అసంభవమని నాకూ తెలుసు. కాని, మంచి సమయంకోసం ఎదురుచూస్తున్న నేను అది కప్పి

పువ్వు, ఆకలి పెద్దపులిచేత ఎటువంటి సాహసానికైనా పేరేపిస్తుందనీ, అందులోను కుంటిదవడంవల్ల తన సహజగుణాలు ఆహారాన్ని ఎలాగో సంపాదించడం అసాధ్యం కాబట్టి వచ్చి సిద్ధంగా ఉన్న మేకని భక్షించేందుకు, గుండుదెబ్బని సహితం లెక్కచేయకుండా వచ్చితీరుతుందనీ వాదించాను. అంతేకాకుండా ఈసారి కుంటికాలుతో అది వెంటనే తప్పించుకు పోలేదనీ, అందువల్ల విశాల ఒక పులినైనా చంపడం సాధ్యమవుతుందనీ కూడా అన్నాను. నా మాటలు విశాలాదేవి మనసులో గాఢంగా నాటుకొన్నట్లున్నై. మళ్లీ రాత్రికి మాటు వేయడానికి నిశ్చయించుకుంది. ఆరోగ్యం బాగా లేకపోవడంవల్ల రంగనాయునింగారు ఇష్టంలేకపోయినా రాకుండా ఉండిపోవలసి వచ్చింది. మొత్తం మీద రాత్రి పూర్తిగా చీకటి పడకుండానే నేనూ, విశాల, దొరగారి నౌకరు రామయ్య బయలుదేరాం. దారిలోనే ఎవరికీ తెలియకుండా రామయ్యకి నేను పెరికి మందు పోశాను. అసలే వేటంటే అనుభవమూ, ఇష్టమూ లేని రామయ్య అడవిలో ఉంటూ రావడానికి ధైర్యంచాలక ఒక అరమైలు ఇవతలే ఒక ఎత్తయిన చెట్టుమీద రాత్రి గడపడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

చక్కని వెన్నెల రాత్రి; చల్లని మలయమారుతం; మత్తెక్కించే అడవిపువ్వుల మృదుల సౌరభం. ఇటువంటి శృంగార నిశీధిలో వయసుతో, అందంతో తొణికిసలాడుతున్న విశాల, నేను దిట్టంగా పరుచబడిన ఎండు గడ్డితో మెత్తగా ఉన్న మాటుమీద ఒంటరిగా కూర్చుని ఉన్నాం. ఇంతవరకూ విశాల ఇష్టంమీద ఆధారపడకుండానే అంతా జరిగిపోయింది. కాని అన్నింటికి ఆమె మౌనంతో అంగీకరించడంవల్ల, ఈ రాత్రి ఆమె నన్ను ఆహ్వానిస్తోందనే భావించాను. పోటు సరిగ్గా వాలనట్లు నటిస్తూ ఆమెను మెల్ల మెల్లగా తాకడం ప్రారంభించి, ఆపుకున్నా ఆగక ఉప్పొంగివస్తున్న కోరికను తెలియజేయడం మొదలుపెట్టాను. పులివేట మైకంలో మునిగిఉన్న ఆమెలో శృంగార భావాలు మొలకలెత్తించడం మొదలుపెట్టాను. నిమీలిత దృష్టులతో వినువీధిని చూస్తూ, తుపాకిని తొడమీద ఆనించి విలాసంగా కూర్చునిఉంది ఆమె. పిరికితనానికి స్వస్తిచెప్పి రెండు చేతులతోను ఆమెను పొదివి పట్టుకుని నా కౌగిలిలో ఇముడ్చుకున్నాను. కొంచెం తెరువబడి ఎర్రగా ఆకర్షిస్తూ ఆహ్వానిస్తున్న ఆమె పెదాలను నా పెదాలతో గట్టిగా అదుముకొన్నాను. మరో మాట లేకుండా ఆమె నా కౌగిలిలోకి వాలిపోయింది. ఇంతలో చెర్నాకోలు ఛళుక్కు మనగానే గిరుక్కున తిరిగే పందెపు గుర్రంలాగా ఆమె ఒక్క ఉదుటున నన్ను తోసేసి అవతలకు వెళ్లింది. వదలని మైకంతో, తీరని కోరికతో ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకొన్నాను. బలం ఉపయోగించి ఆమెను నా వద్దకు లాగబోయాను. బలమైన గోళ్లు పెరిగిన తన రెండో చేత్తో ఆ గోళ్లు నా శరీరంలోకి చొచ్చుకుపోయేట్లు గిచ్చుతూ, చిరునవ్వు చిందిస్తున్న కళ్లను అదుపులోకి తెచ్చుకుండానే; పెదవులలోని ఆహ్వానం, సౌందర్యం అంతర్థానమవకుండానే 'నా భర్త బతికి ఉండగా నా శరీరం నీ ఆధీనం కాదు' అంటూ శూలాల్లాంటి మాటలు వెళ్ళగక్కుతూ రక్తం కారుతున్న నా చేతిని, విడిపించుకొని ఒక్క ఉరుటున చెట్టుమీద నుండి మాకేసి గూడెం వైపుగా పూరా డవిలో ఉన్మత్తలాగా వెర్రి ధైర్యంతో పరుగెత్తిపోయింది. ఒక్కసారిగా ఉవ్వెత్తుగా లేచి ఒడ్డుని ఢీకొట్టుకుని వెళ్లాచెదరైన కెరటంలాగా అయిపోయాను. అతిగా బిగించి తెగిపోయిన వీణాతంత్రిలాగా అయిపోయాను. ఒంటరిగా అడవిప్పగాలు తిరిగే ప్రదేశంలో ధైర్యంతో దూసుకుపోతూ శిలగా కనిపిస్తున్న ఆమెకేసి పిచ్చివాడిలా చూస్తూ, రాయిలాగా కూర్చుండిపోయాను. తీరని కోరిక విషంలా మనసును దహించివేస్తూ ఉంటే ఆమె మాటలు నా చెవులో గింగురుమంటున్నై. 'నా భర్త బతికి ఉండగా', 'నా భర్త బతికి ఉండగా' అంటూ అడవంతా హోరెత్తిపోతున్నట్లయింది. 'ఈ చెట్లు నీకేస్తే గాని నామీద వెన్నెల ప్రసరించదు' అని చెట్లకింద అంధకారంలో కుమిలిపోతున్న నేల వేయి స్వరాలతో గొంతుక పెకిలించుకొని అరుస్తున్నట్లయింది. తొడమీద బలంగా గుచ్చుతున్న తుపాకీ 'పులి—రక్తం మాత్రమేనా, మనిషి రక్తం మాత్రం నేను రుచి చూడద్దా ? అప్పుడు నా కోరికా, నీ కోరికా కూడా తీరుతాయిగా' అంటూ కఠినంగా, లోహధ్వనిని ప్రసరిస్తున్నట్లయింది. నా పెదాలు ఇంకా ఒక్క క్షణం మాత్రమే రుచి చూసిన ఆమె పెదాల మాధుర్యాన్ని కాంక్షి

> "నువ్వు నిజంగా దొంగతనం చేయలేదని చెప్పున్నావు గనుక నీ పక్షాన వాదిస్తాలే! ఇంతకీ అసలు సంగతంతా చెప్పినట్టేనా" న్యాయవాది ప్రశ్నించాడు.
>
> "నే సొమ్ము దాచిన స్థలం ఒక్కటే తప్ప" అంతా చెప్పినట్టు అన్నాడు పార్టీ.
>
> రాఘవేంద్రరావు (మద్రాసు)

స్తున్నై. శరీరమంతా విశాల—శరీర స్పర్శకోసం తపిస్తోంది. తీరని కోరిక ఉద్వేగంగా, ఉద్రేకంగా మారుతూ రౌద్రాకారం దాల్చసాగింది. అప్పటికప్పుడే రంగనాయునింగారి ఉష్ణ రక్తాన్ని భూమికి బలి యివ్వడానికి ఆయన అడ్డును మా మధ్య నుండి పెరికివేయడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. వెంటనే మాటు దిగి జాగ్రత్తగా, వేగంగా విశాల పరుగెత్తిన వైపు పరుగెత్తాను. సరిగ్గా రామయ్య ఎక్కిన చెట్టు దగ్గర ఆమెను కలుసుకుని, ఈ రాత్రికి ఇక పులి రాదు అని నిశ్చయించుకొని వెనక్కి వెళ్లి హాయిగా నిద్రపోవడానికి నిర్ణయించుకొన్నట్టు రామయ్యకు చెప్పి ముగ్గురమూ కోయగూడెంకేసి నడవసాగాం.

బస చేరిన తర్వాత నిద్ర కుపక్రమించానే గాని, కంటికి నిద్ర కరవైంది. విశాల ప్రవర్తన, మాటలు వచ్చి పుండుమీద కారం జల్లినట్లయినాయి. కళ్ళు, మేను కలిసి కమ్మగా ఆహ్వానిస్తున్నయ్. కేశాలు క్రూరంగా వ్యతిరేకిస్తున్నై. మాటల్లో నాదులు హృదయాంతరాళంలో గుచ్చుకొని లేనిపోని భావాలతో తల్లడిల్లుతున్నై. పర—దార అయినా, వయసులో ఎంతో అంతరం ఉన్న భర్తతో పొందలేని సుఖానుభూతులు చూసిద్దామని, ఆమె చక్కని దేహాన్ని వేటులతో పలిపిసి మనసు తీర్చుకుందామని వాంఛించాను. ఆశలు రేపింది; వెంటనే అడ్డంకి పెట్టింది. సారాయి త్రాగించి, మత్తెక్కించి ఘోర కృత్యాలు చేయించే చందం ఆమెలో కనిపించింది. నేను దానికి బానిస అయిపోతున్నాను. మనసులోని మానవత్వం తిరగబడుతోంది. కాని శరీరం ఏది ఎలాగైనా ఆమెను పొందితీరాలని పట్టుబట్టుతున్నది. ఏవో భావాలతో నిండిన కారడవి; శృంగారపూరకమైన వింత ప్రకృతి; చక్కని సుగంధంతో క్రిందనున్న మల్లె వాడితనాన్ని మరిపించే గులాబి పుష్పం వంటి సౌందర్యం; ఇంద్రియాలే జయభేరి మ్రోగిస్తున్నై. చల్ల చల్లగా బాధపెడుతూ చేతిమీది గోరు గీటులు ఎండిన రక్తంతో హృదయానికి రక్తదాహం కలిగిస్తున్నై. ఇవికూడా నఖక్షతాలే సుమా అని ఇంద్రియాలను పురికొల్పుతున్నై. మంచీ, చెడూ అనే తర్జన భర్జనలుచేసి సొమ్మసిల్లిపోయింది మనసు. మిగిలింది కార్యసిద్ధి మాత్రమే.

మర్నాడు నేను, రంగనాయునింగారు మరి ముగ్గురు కోయవాళ్లూ పులి జాడలు తెలుసుకోడానికి బయలుదేరాం. దెబ్బతిన్న బెబ్బులిని ఏవిధంగా ముట్టుపెట్టడమా అని ఆలోచిస్తున్నారు దొరగారు. ఎవరికీ అనుమానం లేకుండా ఈయన అడ్డును ఎలా తొలగించుకోవడమా అని దారులు చూస్తున్నాను నేను. బెబ్బులి దాచిన కొండ చరియ ఎగువకు చేరాము. ఆ చరియ చుట్టుకొలత దాదాపు ఐదు మైళ్లుంటుంది. ఈ ఐదు మైళ్లు జాగ్రత్తగా పరీక్షించాం. పులి ఇంకా చరియలోనే ఉన్నట్లు తేలింది. ఎక్కడ చూచినా బండరాళ్ళు, పొదలూ. చరియ ప్రవేశించి పులిని వేటాడటం సాధ్యంకాదు. ధైర్యవంతులైన కోయ దొరలు ముగ్గురూ పల్లంవైపునుండి డప్పులు వాయించుకుంటూ చరియ ప్రవేశించడానికి సిద్ధపడ్డారు. అటునుండి వాళ్లు వస్తుంటే, పులి చరియ వదలి పారిపోడానికి ఉత్తరం వైపున ఒక చిన్న కనుమ, దక్షిణంవైపున ఒక సెలయేటి దారి ఉన్నాయి. రంగనాయునింగారు ఉత్తరంవైపున, నేను దక్షిణం వైపున కాపుదల చేయడానికి సిద్ధపడ్డాం. మేము మా ప్రదేశాలు చేరడానికి ఒక్క అరగంట వ్యవధి యిచ్చి, కోయ దొరలను చరియ ప్రవేశించమని ఆదేశించి, నేనూ, దొరగారూ వేర్వేరు దారులు పట్టాము.

చిన్న సెలయేరు కొండను చీల్చుకుంటూ చరియను ప్రవేశించిన ప్రదేశంలో ఒక ఎత్తయిన రాతిబండమీద మొలచిన గుబురుపొద వెనుక నుంచుని ఉత్తరం వైపుకి దృష్టి సారించాను. రెండు పెద్దరాళ్ల మధ్యన నుంచుని, తుపాకి గురిచేసి జాగ్రత్తగా దృష్టులు ప్రసరింపచేస్తున్న దొరగారు కనిపించారు. బహుశః మూడు ఫర్లాంగుల దూరం కన్నా ఎక్కువ ఉండదు ఆయనకు నాకు మధ్య దూరం. డప్పులు గట్టిగా మ్రోగడం ప్రారంభించాయి. నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది. మరులుగొలిపే విశాల రూపాన్ని మనసులో ధ్యానించుకొంటూ, కరడుగట్టిన హృదయంతో, మసకబారిన కళ్లతో జాగ్రత్తగా గురిచూసుకొని దొరగారిమీదకు తుపాకి బారుచేసి ట్రిగ్గర్ నొక్కాను. క్రూరమైన పులివేటకు మాత్రమే అలవాటుపడ్డ చేతులు, తోడి మానవ

ప్రాణిమీద తూటాలు వదలడానికి ధైర్యం చూపించలేకపోయినట్టున్నాను; ఒకసారి జలజలా వణికిపోయినా. మొదటిసారి గురి తప్పింది. తుపాకి గుండు డప్పులతోబాటు నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చు కుంటూ దొరగారి పక్కన ఉన్న రాతికి దుమ్ము దులుపుతూ ఢీ కొట్టుకుంది. ఆ రాతికి రెండు గజాల పక్కనే ఉన్న దట్టమైన రెల్లు దుబ్బు ల్లోంచి గాండ్రుమని అరుస్తూ పెద్దపులి ఇవతలికి దూకి మనసుకన్నా వేగంగా దొరగార్ని దూసు

ఒంటరి పద్మవ్యూహం

కుంటూ కనుపులోంచి ఆవతలికి పారిపోయింది. ఈ హఠాత్ పరిణామానికి ఉలిక్కిపడి తేరుకొని దొరగారు కంగారుగా పేల్చిన తుపాకిగుళ్ళు గాలిలో మాయమైపోయినై. గురితప్పిన నేను అటు దొర గార్ని చంపలేక, ఇటు పెద్దపులిని మళ్లీ ప్రజా నీకం మీదికి వదిలి మలినమైన హృదయంతో

కృంగిపోయాను. కాని నేను తలంచింది ఒకటైతే తక్కినవారు తలచింది ... పెద్దపులి దొరగార్ని చూసి ఆయనమీదకు దూకడానికి సిద్ధపడుతూంటే నేను కనిపెట్టి కంగారుగా పెద్ద పులిమీద కాల్చానని, అది ఆ కంగారులో గురితప్పి రాతికి తగిలిందని, నేను దొరగారి జీవితాన్ని రక్షించానని, అంతా అపోహపడ్డారు. 'ఇదీ మంచిదే; ఈసారి దొరగార్ని చంపినా ఎవరూ అనుమాన పడరు' అని ఇంద్రియాలు సంతోషంతో చిందులు

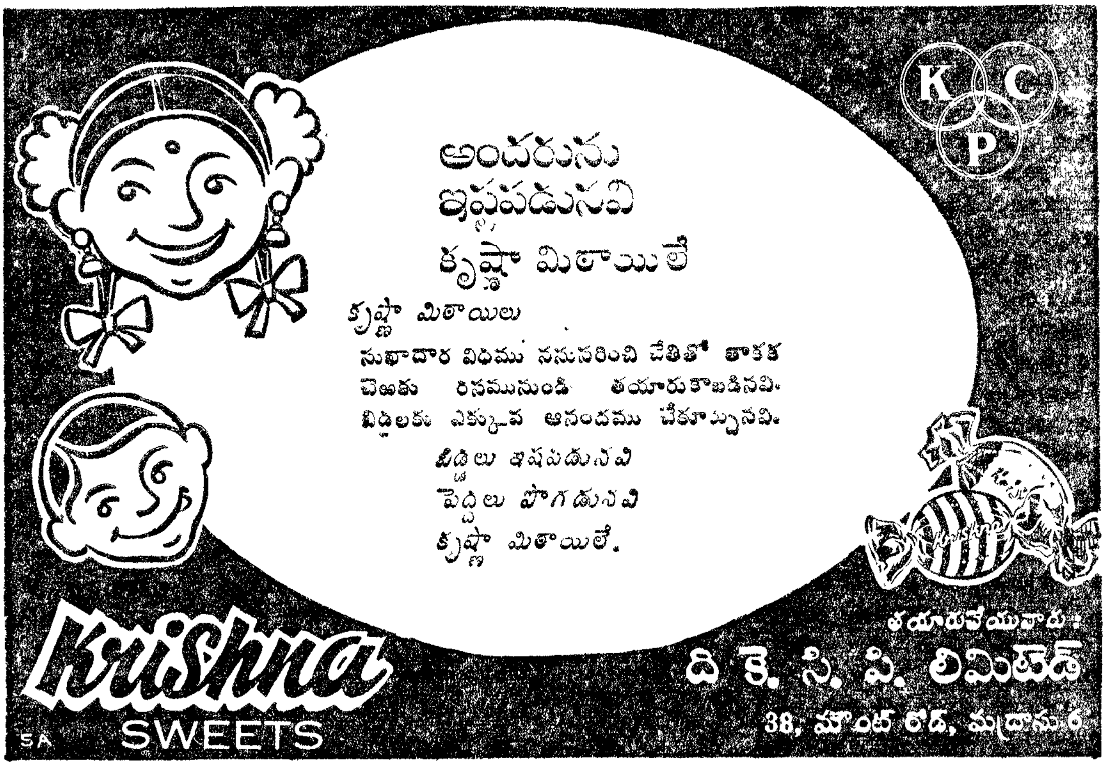

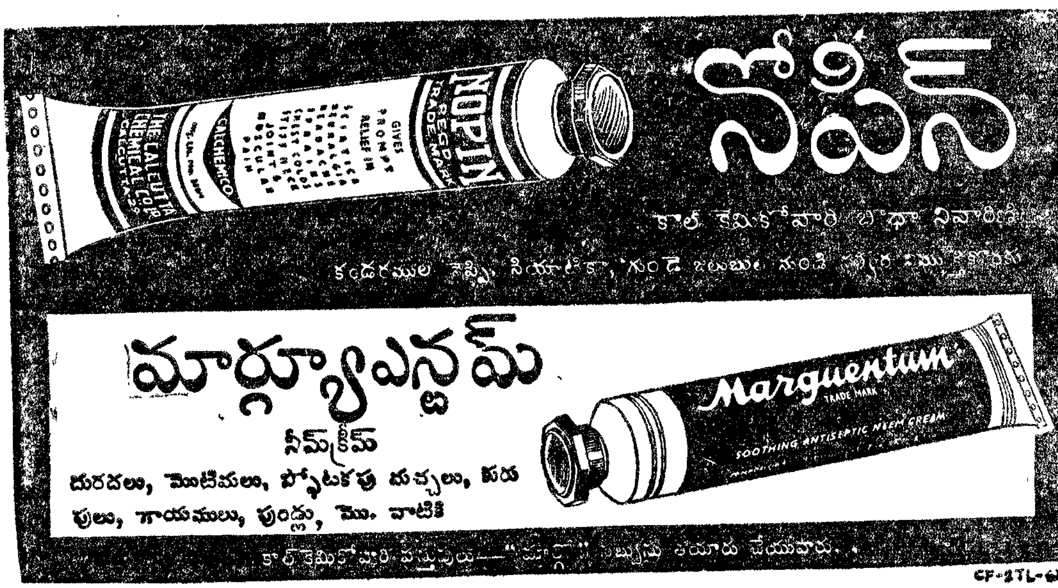

దక్షిణ ఇండియా ఆఫీసు 5/149 బ్రాడ్వే, మద్రాసు-1.

మన్నై. కాని మనసు అంతరాంతా ఎదురు తిరిగింది. తుచ్ఛమైన కోరికకోసం హృదయం శిలారూపం దాల్చినా, దైవం హర్షించదని నొక్కి చెప్పింది. ఎటూ దారి గానక తొట్రుపడి వేరు దారిని బసకు ప్రయాణమైనాను; తలనొప్పిగా ఉందని వంకపెట్టి. పులి జాడలు తెలుసుకుని తిరిగి వస్తామని దొరగారూ, కోయ దొరలూ ఆటు దారితీశారు.

తీక్షణమైన ఎండ వేడికి లేత చిగుళ్లు వాడిపోతున్నై. చల్లని వేళల్లో అందంగా సింగారించుకొని, మనసులో శృంగారభావాలు మొలకలెత్తించే ప్రకృతికాంత నిప్పులుకక్కుతూ రౌద్రాకారం దాల్చి విలయతాండవం చేస్తూంది. ఎప్పుడూ గురితప్పని నా తుపాకి నా మనసులో ఎన్నో విభిన్నమైన ఆలోచనల్ని కలిగిస్తూంది. ఉద్రేకం పూర్తిగా అణగారిపోయింది. దొరగారికేసి గురిచూసి ప్రేల్చిన నా కళ్లని నేనే తిట్టుకొన్నాను. దైవం నాకు తోడు నిలిచి నన్ను ఒక దుష్కార్యం నుండి, పాపం నుండి విముక్తుణ్ణి చేసినట్లనిపించింది. విశాలను ఒక క్రూరాత్మురాలుగా, తాటకగా తలుచుకొంటూ ఆమె సాంగత్యానికి విముఖుణ్ణవుతూ ముందడుగు వేస్తున్నాను. బంగళాకు ఇంకో రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలోకి వచ్చాక అక్కడికి వెళ్లడం అనవసరమనిపించి, కాస్సేపు హాయిగా తిరగవచ్చనే భావంతో బంగళా వెనుకవైపున ఉన్న కొండవైపుకి బయలుదేరాను. కోయప్రజలందరూ దూరంగాఉన్న పొలాలలో పనిపాటల్లో నిమగ్నులైఉన్నారు. ప్రకృతి అంతా శబ్దహీనంగా, వేడిగా ఉంది. వేడికి తట్టుకోలేక వాగుబాములు విగనిగలాడుతూ, బుసలుకొడుతూ చల్లని నీడల్లో విశ్రమిస్తున్నై. జాగ్రత్తగా అడుగులువేసుకుంటూ తేలికపడ్డ మనసుతో మెల్లిగా నడక సాగిస్తున్నాను. ఒక అరమైలు భారంగా గడిచింది. ధ్వనిరహితమైన శాంతిని చీల్చుకుంటూ మృదువుగా సీటిగలగలలు వీనులకు సోకినై. కోనేటిలో ఏ లేడిపిల్లైనా దాహం తీర్చుకుంటుందేమోనని అనుకుంటూ పొదలమాటుకి చేరి చూశాను. ఒక్కసారి ఒళ్లంతా గగుర్పొడిచింది. వెచ్చని వాతావరణంలో, చల్లని కోనేటి కొలంలో పూర్తిగా వివస్త్రయై దేవలోకంనుండి దిగివచ్చిన అప్సరకన్యలా విశాల జలకాలాడుతోంది. గంటక్రితం పూర్తిగా వదలిన మైకం హఠాత్తుగా వడ్డీతోసహా తిరిగి ఆవహించింది. నీటితడిలో నిగనిగలాడుతున్న మిన్నటి దేహం నాలో నిదురించిన పురుషశక్తులను పరుషంగా రెచ్చగొడ్తున్నది. ఆపుకోలేని ఉద్వేగంతో పొదను విడిచి కోనేటికేసి పరుగులెత్తాను. విశాల నన్ను చూసి వడివడిగా కోనేరు విడిచి ఆకర్షణీయమైన నగ్నరూపాన్ని ఒక్క క్షణం కంటికి మిరుమిట్లు గొలిపించి చీరను హడావిడిగా చుట్టుకుంది. తెలిమబ్బుతెరలు చందమామను పూర్తిగా మాయలేనట్లే, ఆ చీర ఆమె శరీర సౌందర్యాన్ని పూర్తిగా కప్పలేక జీరాడుతోంది. అతి వేగంగా ఆమెను పట్టుకొని ఆమె నన్ను వదుము కుట్టూ చేతిని పోనిచ్చి బలంగా నామీదికి లాక్కున్నాను. పట్టు విడిపించుకోవడానికి విలావంగా, మెత్తని స్పర్శని అందిస్తూ, గింజుకుంటూ 'మా ఆయనేరి ?' అని ప్రశ్నించింది.

ఆ మాట కొరడాదెబ్బలా నెంమని చరచింది. నేను సమాధానం చెప్పేలోగా, తేరుకునేలోగా నా చేతిలోంచి తప్పిగా జారి బంగళాకేసి పరుగెత్తి వెళ్లిపోయింది. ఆమె వెనుకనే వెళ్లాలన్న భావం నాలో కలగలేదు. ఈ మెరుపుతీగ నాది కావాలంటే, ఈ సౌందరరాణిని నే ననుభవించాలంటే దొరగారు చావాలి. కఠోరమైన ఈ భావం మైకం కమ్మిన హృదయంలోకి తీయగా ప్రవేశించింది. మనసులోని మానవత్వం వేడికి కరిగిపోయింది. ఇంద్రియ శక్తి చల్లగా విజృంభించింది. గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి క్రూర చిత్తంతో కొండచరియకేసి పరుగెత్తాను.

పెద్దపులి చరియదాటి ఉత్తరపు కనుమలోంచి అవతలకు పరుగెత్తింది. బహుశా దొరగారూ, బృందమూ అటే వెళ్లిఉంటారు. ఆ వైపునుండి బసకు రావడానికి ఒకే మార్గం ఉంది. 'పొట్టిపొట్టి దుబ్బులతో చెల్లాచెదురుగా ఉన్న చెట్లతో నిండిన మైదానం అది. ఆ మైదానంలో గుబురుగా పెరిగిన మామిడిచెట్లక్రింద మంచుని దొరగారి రాకకోసం, లేడికోసం వేచిఉన్న బెబ్బులిలా మాటు వేశాను. కరుణ భావాలు పూర్తిగా వట్టిపోయి, శిలా హృదయంతో చూసే వేటగాని ప్రవృత్తి నాలో పూర్తిగా ఆవేశించింది. ప్రక్కనే ఉన్న ఉస్తిపొదవద్ద రెండు

ఒక కేసులో జ్యూరీ సభ్యులు ఇలా తమ అభిప్రాయాన్ని తెల్పారు.

"ఆసమయంలో దోషి అక్కడ లేడని నమ్ముతున్నాం. కనుక ఆ నేరం అతడు చేయలేదనే అనుకుంటున్నాం; కాని ఆ వ్యక్తి అక్కడ ఉన్నట్లయితే ఆ నేరం చేసి ఉండేవాడనేది నిస్సందేహంగా నమ్ముతున్నాం.''

వరంధామయ్య (పావకాలపురం)

మగతొండలు కుస్తీపడుతున్నై. రెండింటి మెడలూ ఎర్రగా ఉబ్బిపోయినై. కోరలు తెరచుకొని, ఒకదాన్నొకటి చంపుకోవాలని తిరుగాడుతున్నై. చిన్నగా, నున్నగా ఉన్న ఆడతొండ పొదమీది ఆకుల కింద నక్కి ఈ ద్వంద్వయుద్ధాన్ని తిలకిస్తోంది. స్త్రీకోసం ఇద్దరు పురుషులు పోటీపడి ఒకరు చనిపోయి తీరవలసిందే అనే నగ్నసత్యం జీవకోటి కంతకీ చెందుతుంది అని ఈ మూగజీవాలు తమ పోరాటంలో సూచిస్తోంటే చిన్నగా నవ్వుకుంటూ పరధ్యానంగా చూస్తున్నాను. ఇంతలో దిక్కులు మారోమ్రోగేలా 'కిషోర్' అనే గావుకేక వినిపించింది. ఉలిక్కిపడి ప్రక్కకి తిరిగేలోగా భూమిని దద్దరింపచేస్తూ తుపాకి ధ్వని వినిపించింది. సరిగ్గా పదిగజాల దూరంనుండి నా మీదకు పంజాలు విప్పుకొని కోరలు తెరచుకొని ఉరకబోతున్న పెద్దపులి రక్తం చిమ్ముతూ చెవిని చీల్చుకుపోయిన గుండు దెబ్బకు పక్కకు వాలి, క్రోధారుణ నేత్రాలతో నూరు గజాల దూరంలో తుపాకిని తిరిగి గురిచూస్తున్న దొరగారి పైపుకి బాణంలా పరుగెత్తింది. అంతగా అనుభవంలేని రంగనాయనింగారి తుపాకిగుండు వణుకుతూ నేలని ముద్దాడింది. దెబ్బమీద దెబ్బ తిన్న బెబ్బులి మృత్యువును వెక్కిరిస్తూ, కుంటి కాలిని సైతం లెక్కజేయకుండా రివ్వుమని గాలిని చీల్చుకుంటూ ఆయనమీదకు పరుగెడుతూంది. భీతచిత్తంతో వెర్రిచూపులు చూస్తూ చేతిలోని తుపాకి పట్టువీడి నేలపాలవగా అసహాయంగా క్షణ క్షణానికి దగ్గరవుతున్న మృత్యు దంష్ట్రలకేసి దృక్కులు సారిస్తూ కొయ్యలాగా నిలబడి ఉన్నారు దొరగారు. ఒక్కక్షణం నా మనసంతా అల్లకల్లోలమైపోయింది; వడితుపానులోని నావలాగా కొట్టుకుపోయింది. నేను చంపుదామనుకొంటున్న వ్యక్తి నా ప్రమేయం లేకుండా పెద్దపులి నోటిలో మరణించబోతున్నాడని సంతోషించనా ? తన ప్రాణాన్ని గడ్డిపోచకన్నా తేలికగా తీసేసి, బలిపెట్టి నా ప్రాణాలను రక్షించిన అమృతమూర్తిపై కృతజ్ఞత వెలిబుచ్చుతూ కార్యరంగంలోకి సాహసంచేసి దూకనా? విభిన్నమైన ఈ రెండు ప్రశ్నలకీ జవాబు మానవునిదైన నా మనసు వెంటనే చెప్పేసింది. క్షణికానందం కోసం అర్రులు జాచిన ఇంద్రియాల ఉద్రేకం అంతర్థానం అయిపోయింది. జాగ్రత్తగా గురిచూసి వేగంగా వెళ్తున్న పెద్దపులి ముందుకాలిమీదకి గుండు వదిలాను. అది వెనుక కాలికి తగిలి పెద్దపులి నేలమీద పడింది, వెర్రిగా అరుస్తూ; మరుక్షణం ప్రబద్ధలైన వెనుక కాలును నేలమీద బలంగా ఆన్చి వెనక్కితిరిగి నా మీదకు దూకింది. పులివేటలో ఎలాంటి అపాయాలైనా నేర్పుతో తప్పించుకోగలిగిన నేను ప్రశాంత చిత్తంతో పులిని కొంచెం దగ్గరకు రానిచ్చి గుండెల్లోకి గుండును వదిలాను. వెంటనే ఒక్కఅంగలో ప్రక్కకు తప్పుకున్నాను. చావుశబ్దం చేసుకుంటూ తొండలను చెల్లాచెదరు చేస్తూ నా భుజంమీద రక్తం చిందిస్తూ, పెద్దపులి నన్ను దాటి ఉస్తిపొదమీదపడి నేల కూలింది. భరింపలేని ఉద్వేగోద్రేకాలు పెలపాలు కాగా, స్వేదబిందువులు ముఖాన్ని కప్పుకొంటూ ఉంటే నిట్టూరుస్తూ మామిడిచెట్టుకు చేరబడిపోయాను.

దూరంగా నుంచుని ఈ దృశ్యాన్ని కన్నారా కాంచిన కోయదొరలూ, రంగనాయనింగారూ నన్ను చుట్టుముట్టి ప్రశంసలతో ముంచెత్తివేశారు. గుండెలో నుండే విషాన్ని దాచుకున్న నేను వారి కంటికి ఒక అమృతమూర్తిలా కనిపించాను ! ఆనాటి సాయంకాలమే, మృదుమధుర భావాలను తిరిగి మనోవీధిలో ఊహింపజేసి కాళ్లకు బంధాలు వేయగలిగే విశాలాదేవి వాలుజూపులను తప్పించుకుని, ఇంకొక రెండురోజులు తనతోబాటు అక్కడ కులాసాగా వేటాడుతూ గడపమని ప్రాధేయపడుతూ ఆహ్వానించే దొరగారి వచనాలను త్రోసిబుచ్చి, నా సాహసాన్నీ, పరోపకార ధురీణతనూ వేనోళ్ల కొనియాడుతున్న కోయదొరలవద్ద సెలవు పుచ్చుకొని, ఏకాంతంగా అడవి దారులవెంట బయలుదేరుతూ, గత రెండురోజులలో జరిగిన సంఘటనలను నెమరు వేసుకున్నాను.

బుద్ధదేవుని అమృతవచనాలు 'ఓం మణి పద్మేహం' అనేవి మనసులో వెన్నెలలు చిలుకుతూ ఉంటే, తేలికగా అడుగులేసుకుంటూ చీమలు దూరని కారడవిలో ఒంటరి—బాటలవెంట నడుస్తూ నాగరిక ప్రపంచంకేసి సాగిపోతున్నాను. ★